

Plyšový svět

Ráďa Šmíd

18. ledna 2017

Kapitola 1

Byla jednou malá žirafa. Ta žirafa se jmenovala Jáchym a byla úplně celá plyšová. Jáchym žil v Lese.

I když v něm bydlel od narození tak věděl, že je tam jenom hostem. Jáchym věděl, že stejně jako on žije v lese tak Les žije kolem něj. No a přece nemůžeme vlastnit něco co žije. Proto byl rád za to, že v Lese mohl bydlet. Byl ale jediný. Ostatní plyšová obyvatelé Lesa si mysleli, že Les není vůbec zvláštní místo jenom proto, že v něm žili celý život.

Často s Lesem mluvil. Lesy mluví jinak než lidé. Naštěstí i plyšové žirafy mluví jinak než lidé takže si spolu výborně rozuměli.

I když měl Jáchym Les rád tak chtěl celý život cestovat. Věděl, že Les není jediné místo a chtěl tedy vidět i ty ostatní.

Tušil, že i na ostatních místech by třeba byli jiní plyšáci a on by je mohl potkat. Představoval si nejrůznější místa. Nejradši si představoval hory s jezery v údolí.

Jáchym znal hory a znal i jezera, ale údolí kde místo údolí je voda v něm vzbuzovalo zvláštní pocity.

Rád si představoval jestli údolí pod hladinou vody vypadá stejně jako údolí bez vody akorát je všude voda místo vzduchu. Pak si ale uvědomil, že stromy, listy a tráva by přece pod vodou nemohly být a tak tušil, že pod vodou bude něco jiného. Bylo tam něco co chtěl prozkoumat.

Jednou mu Les řekl

”Proč bys tolik chtěl vidět jezero v údolí?”

Jáchym se zamyslel a pak odpověděl.

”Protože bych chtěl poznat víc. Chtěl bych zažít opravdovou krásu.”

”Cožpak ti nejsem dost krásný?” Zeptal se les.

”Jak mohu vědět jestli jsi krásný, když jsem neviděl jiné lesy nebo hory.” Namítal Jáchym.

”Máš pravdu. Tak tedy jdi. Snad poznáš, že jsem krásný, když mě nebudeš mít.” Řekl Les.

Jáchym moc chtěl aby zrovna ten jeho Les byl krásný. Zabalil si batoh. Rozhodl se, že poslechne jeho radu.

Kapitola 2

Naše malá plyšová žirafa jednoho dne potkala v Lese člověka. Člověk, jakmile Jáchyma uviděl, si začal měřit teplotu, zavíral a otvíral oči a štípal se do kůže. Jáchym k němu přišel a zeptal se ho jestli je mu dobře. Člověk odpověděl.

”Nemůže mi přece být dobře, když v lese vidím žirafu.”

”Proč by žirafa nemohla žít v Lese?” Zeptal se ho nechápavě Jáchym.

”V obyčejném lese žádné žirafy nežijí. Říkají to učené knihy a všichni moji přátelé. Také jsem žádnou žirafu v lese nikdy neviděl.”

”Tohle není obyčejný les! Žádný Les není obyčejný.” Rychle se ohradil Jáchym

Člověk spolknul růžovou pilulku a přestal se s Jáchymem bavit. Vrátil se do světa, který znal. Viděl to co chtěl vidět a slyšel to co chtěl slyšet. V jeho světě nebylo pro plyšovou žirafu místo. Jáchym byl chvilku smutný protože ho člověk už neviděl. Nevěděl co s tím a tak prostě šel pryč.

Věděl, že nemá cenu mluvit s ním.

Stejně jako Člověk mohl nevidět plyšové žirafy tak mohl i Jáchym nevidět lidi. On je ale viděl. Chtěl je vidět. Třeba se nějaký z lidí jednou umoudří a přestane věřit, že Lesích nemůžou žít žirafy.

Kapitola 3

Les byl plný barevných nitek. Nám to děti sice přijde zvláštní, ale jak už víme žádný Les není obyčejný v a tomhle Lese holt bylo hodně barevných bavlnek.

Plyšáci jsou vlastně celí z takových barevných provázků. Je běžné, že když spolu dva plyšáci tráví hodně času tak každý vytáhne ze svého těla nitku. Ty nitky pak svážou kouzelným uzlem dohromady. Nitky změňi barvu a splynou v jednu. Kdykoliv pak jeden druhého potřebují tak za tu nitku mohou tahat a najít se.

Ke každému plyšáku vede spousta nitek ať chce nebo nechce. Červené nitky vedou mezi kamarády. Zelené mezi sourozenci a žluté mezi rodiči a dětmi. Mezi dvěma plyšáky co se spolu rádi drží za ruce je nitka modrá. Nejvzácnější ze všech je, ale nitka fialová, která se vidí málokdy. Každý si přeje jednoho dne získat fialovou nitku a někteří to vidí dokonce za smysl plyšáčího života.

Jáchym si vzpomněl, že mu sova jednoho dne říkala příběh.

Před dávnými lety žil v tomto Lese jezevec Vojta. Les byl v těch dobách skoro bez nitek. Každý žil kde chtěl a většinou sám. Většina plyšáků nechápala, proč by měli párat sami sebe. Vojta byl ale jiný. Vojta nechtěl být sám, chtěl aby od něj a k němu bylo navázáno co nejvíc dalších plyšáků. Byl moc šťastný, když mohl pomáhat tahat jiné plyšáky z jejich problémů za nitky. Vojta se tedy páral a vázal k sobě mnoho dalších plyšáků.

Jednoho dne ale přišel Medvěd Tom se zvláštní myšlenkou. Říkal: "Podívejte se na něho, tak moc uvazuje svoje nitky k ostatním. To musí být určitě proto, že se sám bojí aby ho měl kdo držet a tahat až on spadne ze stromu."

Ostatní plyšáci museli uznat, že to co říká plyšový Medvěd Tom je rozhodně moc chytré. Jenže když to chtěli říct Jezevci Vojtovi tak ho nikde nenašli.

Vojta tak moc tahal a vázal nitky až z něj žádná nitka nezbyla. Po třech dnech hledání našli jenom trošku vaty, která ho vyplňovala a tenkou fialovou nit, která měla oba dva konce volné. Medvěd tlapkou odhrnul ostružiní, které tu poslední nitku drželo. Zafoukal vítr a nitka pomalu odletěla vzhůru až nakonec zmizela v mracích.

A tak se, milé děti, plyšáci dostali právě do toho našeho Lesa. Nitky, kterými je mezi sebou provázal Vojta je totiž pořád spojovaly. Plyšáci neměli důvod takové pěkné nitky trhat a tak se rozhodli zůstat spolu v Lese.

Od těch dob je les plný barevných bavlnek, které mezi sebou plyšáci váží.

Kapitola 4

Jáchym byl moc rád za každou nitku co vedla od něj nebo k němu. Jeho kamarádi to, ale viděli jinak.

Předháněli se kdo bude mít víc modrých nitek. Jáchym jich měl pět a všechny byly přerhané. Jednou se o tom bavil se svým nejlepším kamarádem plyšovým psem Bernardem.

Bernarda a Jáchyma spojovala tlustá červená nit, které si oba moc vážili. Bernard tahal za svoje nitky protože byl smutný a tak za ním Jáchym přišel. "Co tě trápí?" Zeptal se starostlivě Jáchym.

"Mám sice mnoho nitek, ale nemám ani jednu modrou." Odpověděl smutně a odevzdaně Bernard.

Jáchym nevěděl proč tak chce modrou nit, když už má tolik různých barev. Tak se mu to pokusil vymluvit.

"Podívej se na mě. Mám pět modrých nití a všechny jsou roztrhané. Není snad lepší mít všechny svoje nitě a být celý než roztrhat svoje nitě tak, že ze mě zbyde jen ta bílá vata co máme uvnitř?"

"Jenže já své nitě tahám pořád ven. Plápolají ze mě volné modré nitě a protože je nikdo nechce také se pomalu párám. Také ze mě zbyde jen vata." Řekl Bernard.

Jáchym se ještě jednou pokusil zvednout Bernardu náladu.

"Neboj, jednou své volné nitě svážeš do jedné, mnohem pevnější než byly ty moje. Nevidíš, že moje modré nitě jsou roztrhnuté?"

Moc to nefungovalo.

Jáchym a Bernard spolu chvíli mlčeli. Nevěděli co dál. Pak přestali řešit modré nitě a šli si spolu hrát na kolotoč. Točili se, oba byli šťastní a jejich červená nitka byla zase o trochu silnější.

Kapitola 5

Na severu Lesa byla velká propast. Propast byla temná a hluboká. Všichni se jí tolik báli, že o ní bylo neslušné mluvit. Stejně jako Člověk neviděl plyšáky tak plyšáci uhýbali zrakem před propastí. Neviděli ji a tak o ní nemuseli přemýšlet.

Jáchym stával nad propastí a přemýšlel co asi může být v ní, ale všechny nitky ho držely aby do ní neupadl.

Jáchym byl malá plyšová žirafa. Nebyl sám se sebou spokojený. Nevadilo mu, že je plyšový. Vadilo mu, že je malý. Žirafy bývají velké. Každá pořádná žirafa by měla krk tak dlouhý, že by přece z propasti viděla ven. Jáchym byl malá žirafa. Jáchym měl pocit, že byl špatná žirafa.

Kapitola 6

Často, když si hrál Jáchym na hřišti tak jedl listí z vysokých stromů. Nějaké plyšáky to tak okouzlo, že mu dokonce nabízeli svoje modré nitky. Jáchym to občas dělal nevědomky a občas se chtěl vychloubat jak vysoko dosáhne a schválně trhal listy úplně nahoře na stromech. Nedělal to jenom kvůli nabízeným nitkám. Dělal to i kvůli tomu, že s ním pak jiní plyšáci chtěli být a on nebyl sám a nemusel myslet na svůj krátký krk.

Jednoho dne se Jáchym potkal se svým dobrým kamarádem ježkem Míšou. Míša také chtěl jíst listí z vysokých stromů, ale nemohl. Byl to ježek. Říkal:

”Naučíš mě jak jíst listí z vysokých stromů? Také bych chtěl aby mi lidé nabízeli své nitky. Také bych chtěl aby se mnou ostatní plyšáci chtěli být.”

A v tu chvíli Jáchym litoval, že se tak vytahoval. Míša teď byl smutný a to jenom kvůli Jáchymovi.

A tak si Jáchym usmyslel, že by snad bylo lepší, kdyby ho Míša neznal. Nemohl by pak chtít jíst listí z vysokých stromů. Nabodával by věci na bodliny.

Jenom mezi mnou a Vámi, nabodávání věcí na bodliny přišlo Jáchymovi stejně vždycky mnohem lepší než jeho dlouhý krk, který ani nebyl tak dlouhý.

Jenže tak už to bývá. Jáchym chtěl nabodávat věci na bodliny

a Míša chtěl mít dlouhý krk. Míša chtěl aby si ho ostatní všímali, zatímco Jáchym by rád seděl ve stínu tak aby nikdo nebyl smutný z jeho dlouhého krku.

Kapitola 7

Jáchym začal přemýšlet. Bernard je smutný, že se musí dívat na jeho roztrhané nitky. Míša je smutný, že se musí dívat na jeho dlouhý krk. Potřeboval by se schovat aby mohli být veselí. Jenže všude v Lese byl jeho dlouhý krk vidět.

Jeho krk je tak velký, že způsobuje problémy ostatním. Jeho krk je tak velký, že se s ním nemůže schovat ... ale pořád je tak malý. Malý na žirafu. Nevidí ani ven z propasti.

Ano, přece jenom bylo jenom jedno místo, kde by zaniknul i jeho malý velký krk.

Les mu vlastně také řekl, že by z něj měl odejít.

A tak se stalo, že Jáchym spadl do propasti.

Kapitola 8

V propasti bylo šero. Jáchym mohl rozeznat všechno co bylo kolem něj. Byl v lese a přesto to nebyl jeho Les. Viděl Bernarda a Míšu, ale nebyli to jeho Bernard a Míša. Viděl i všechny ostatní plyšáky. Všichni se tvářili jako by se nechumelilo, ale přece bylo všechno špatně. Nikde nebyly syté barvy. Barvy jako by odešly a nechaly prostor akorát různým odstínům šedi.

To ale nebylo to nejhorší. Všechny Jáchymovo nitky už nevedly k plyšákům, které potkával. Vedly nahoru, byl totiž v propasti i když byl v lese na všech známých místech se známými lidmi. Připadal si jako by nikoho neznal. Vždyť ho teď žádné nitky s nikým nespojovaly. Zapomínal na to, jaký byl svět mimo propast.

Jáchym nevěděl co má dělat. Všechno bylo jiné. Snažil se vysvětlit dalším plyšákům co se děje. Bernard mu řekl, že se přes to má prostě dostat, že se asi příliš dlouho díval do slunce. Míša nevěděl co mu má odpovědět. Bylo to pro něj něco nepochopitelného.

Moudrá sova dala Jáchymovi lízátko, se slovy, že to bude dobré.

Ale všichni ostatní jako by Jáchyma neviděli. Nechtěli ho vidět. Nechtěli přemýšlet nad propastí a tak neviděli nic co s ní souviselo ... což teď bohužel byl i Jáchym.

Jáchym nevěděl co dál. Nikdo nevěděl co mu je. Dokonce ani Les ho neslyšel. Šel tedy k tomu jedinému co mu rozumělo. Šel zpátky k propasti.

Kapitola 9

V propasti nic nebylo. Bylo tam tak špatně, že i tma odsud utekla. Byl tam jenom Jáchym a nic jiného. Jediné co tam bylo s Jáchymem byla propast sama. Nebylo kam jít, nebylo kudy se vrátit. Malá vy-lekaná plyšová žirafa byla sama se svým krátkým krkem a rozta-hanými modrými nitkami.

Kapitola 10

V tom se ozval rozverný hlas. Byla to liška.

”Co se děje?”

”Jsem v propasti v propasti a nevím co si počít.” Smutně utrousil Jáchym.

Liška sice mohla kdykoliv odejít, ale místo toho seděla na okraji propasti a přes dvě propasti si po nocích tiše šeptala s Jáchymem.

Děti, je mi to moc líto, ale už si nepamatuji co liška Jáchymovi šeptala všechny ty noci. Možná každá liška říká jiné věci a možná každá žirafa potřebuje slyšet jiné věci. Jedno je, ale jisté. Každá žirafa v propasti potřebuje lišku co sedí nad propastí a šeptá jí věci.

Liška sice často šeptala, ale také Jáchyma poslouchala. Jáchym k ní mohl mluvit. Mohl k ní mluvit o propasti ve které byl.

Jáchymovi se už skoro začalo v propasti v propasti líbit, protože věděl, že na něj liška nikdy nezapomene a každý večer si přijde na okraj propasti povídat o ničem a všem.

Liška byla moc ráda, když jí Jáchym povídal příběhy. Nejraději měla, když si Jáchym vymýšlel příběhy o dracích nebo tuleních.

Liška ráda poslouchala Jáchyma a Jáchym byl rád, že ho liška poslouchala. Stejně tak Jáchym rád poslouchal lišku a liška byla ráda, že jí Jáchym poslouchal.

Jednou večer si Jáchym moc přál aby mohl vzít lišku za ruku, ale byl stále v propast v propasti. Vytáhl tedy ze svého potrhaného

těla jeden modrý provázek. Hodil ho nahoru lišce.

Kapitola 11

Liška ze svého ocasu s radostí také vytáhla modrý provázek a kouzelným uzlem svázala oba konce k sobě. Pak začala tahat Jáchyma vzhůru, ale nestačilo to. Nitka, která je spojovala byla příliš tenká a přetrhla by se.

Kapitola 12

V tom si Jáchym uvědomil, že úplně zapomněl na všechny ty ostatní provázky které k němu byly pořád přivázány. Zatahal tedy dvakrát rychle za červené provázky. To bylo volání o pomoc, které si s Bernardem a Míšou domluvili, když ještě byli hodně malí.

Za chvilku byli u lišky na hraně propasti oba jeho kamarádi a každý tahal za svůj provázek aby Jáchyma vytáhli. Jenže to nestačilo.

Kapitola 13

V tom Jáchym dostal nápad. Rozpáral tedy část svého krku a vytáhl opravdu dlouhý provázek a přehodil ho přes mraky vysoko nad sebou. Tahal za provázek a kladkou tak tahal sám sebe vzhůru. Všichni přátelé na okraji propasti také začali tahat.

Netrvalo nijak dlouho a Jáchym byl zase nahoře. Zase viděl syté barvy. Viděl Míšu a Bernarda. Viděl Les a viděl krásně zrzavý kožich lišky.

Jáchym se rozbrečel. Les byl tak krásný.

A pak se spolu všichni šli točit na kolotoč.